

MARCUS CICERO GROET SERVIUS SULPICIUS.

Ikzelf, Servius, zou willen, zoals je schrijft, dat jij aan mijn zijde had gestaan bij deze zeer zware tegenslag. Immers, hoezeer jij me met/in je aanwezigheid had kunnen helpen, zowel door mij te troosten als door in bijna gelijke mate mee te treuren, maak ik gemakkelijk op het uit het volgende, dat ik enigszins tot rust ben gekomen door het lezen van je brief; jij hebt namelijk die woorden geschreven die mijn smart kunnen verlichten, en hebt in je poging mij te troosten je eigen niet geringe zielenpijn getoond.

Echter, niet alleen uw betoog en als het ware uw deelgenootschap in mijn verdriet, maar ook uw raad schenkt mij troost. Ik meen immers dat het schandelijk is om mijn tegenslag niet te dragen zoals jij, voorzien van zulke wijsheid, meent dat die gedragen moet worden. Maar soms word ik overweldigd en kan ik de pijn nauwelijks het hoofd bieden, omdat die troost mij ontbreekt, dewelke aan de overige mensen, wier voorbeeld ik mij voor ogen houd, bij een gelijkaardig ongeluk wel voorhanden was.

Mijn gedachten werden niet meer in beslag genomen door de belangen van mijn vrienden, noch door het bestuur van de staat; ik had geen zin meer om op het forum te pleiten; het senaatsgebouw kon ik niet meer aanzien. Ik meende, wat ook het geval was, dat ik alle vruchten van mijn eigen ijver en die van het lot (i.e. die ik verkregen had van het lot) had verloren. Maar toen ik bedacht dat ik dit alles gemeen had met u en met heel wat anderen, en toen ik mijn eigen pijn al een beetje bedwongen had en mezelf dwong mijn ongeluk geduldig te verdragen, had ik iemand om naartoe te vluchten, bij wie ik tot rust kon komen, in wiens gesprekken en vriendschap ik al mijn zorgen en pijn kwijt kon.

Des te meer kijk ik uit naar jouw komst, en ik wil je zo spoedig mogelijk zien: want er kan mij geen enkele grotere troost gebracht worden dan onze hechte omgang en gesprekken.